

Arrest

nr. 277 970 van 27 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2022 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 24 september 2021 een aanvraag in met het oog op de gezinshereniging met een Nederlandse vrouw in toepassing van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Met de bestreden beslissing van 21 maart 2022 wordt de aanvraag afgewezen, op grond van de volgende motieven:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.09.2021 werd ingediend door:

Naam: E M. Voornaam: IB Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 01.01.1987 Geboorteplaats: Bghaghza
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Nederlandse echtgenote, de genaamde Z., F. [...] in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...'

Overwegende dat als bewijs van de verwantschap een Marokkaanse huwelijksakte dd. 27.07.2020 wordt voorgelegd waaruit blijkt dat de betrokkenen via volmacht het huwelijk hebben afgesloten in Marokko en dus niet in eigen persoon;

Overwegende dat Marokkaanse onderdanen per volmacht mogen huwen op voorwaarde dat zij hiervoor toestemming hebben bekomen van de Marokkaanse familierechter en voorzover er gegronde redenen werden opgegeven die de betrokkenen verhinderen om het huwelijk in eigen persoon af te sluiten (art. 17 Marokkaans Familiewetboek);

Overwegende dat betrokkene wel degelijk een volmacht heeft voorgelegd, afgesloten op het Consulaat-Generaal van het Koninkrijk Marokko te Amsterdam dd. 15.07.2020, waarin hij vermeldt onmogelijk aanwezig te kunnen zijn gezien speciale omstandigheden dit hem verhinderen, namelijk zijn werk en aanwezigheid in het buitenland, meer bepaald zijn aanwezigheid buiten het grondgebied;

Overwegende dat de Nederlandse referentiepersoon wel degelijk een volmacht heeft voorgelegd, afgesloten op het Consulaat-Generaal van het Koninkrijk Marokko te Amsterdam dd. 15.07.2020, waarin zij vermeldt onmogelijk aanwezig te kunnen zijn gezien speciale omstandigheden dit haar verhinderen, namelijk haar werk en aanwezigheid in het buitenland, meer bepaald zijn aanwezigheid buiten het grondgebied;

Overwegende dat betrokkene in het bezit is van een paspoort afgeleverd dd. 9.01.2020 door de Marokkaanse autoriteiten te Tanger - Assilah (en geldig tot 9.01.2025);

Verklaart DVZ het huwelijk naar Marokkaans recht als ongeldig, omdat de reden die betrokkene heeft aangehaald bij de ondertekening van de volmacht misleidend is en art. 17 van het Marokkaans familiewetboek wordt miskend.

Betrokkene bevond zich in illegaliteit op het moment van het afsluiten van de volmacht en zou dus niet hebben kunnen terugkeren naar België zonder in het bezit te zijn van een visum. De correcte manier van handelen zou geweest zijn dat betrokkene en zijn echtgenote hun wil tot huwelijk voor de ambtenaar van burgerlijke stand in België zouden hebben gedaan. De ambtenaar zou dan wel eerst overgegaan zijn tot onderzoek van dat huwelijk en of het wel gericht was op een duurzame levensgemeenschap of niet. Door een volmacht te geven aan de derde, gebaseerd op bedrieglijke motieven, is betrokkene er succesvol in geslaagd zowel de Marokkaanse autoriteiten te misleiden, als het Belgische onderzoek van voorgenomen huwelijk te omzeilen. Overeenkomstig artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht dat bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze

wet toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21 wenst DVZ de Marokkaanse akte niet te erkennen.

Betrokkene heeft een frauduleuze volmacht voorgelegd om toch te kunnen huwen in op het Nederlandse consulaat van het Koninkrijk Marokko. Daardoor kan de huwelijksakte niet aanvaard worden. Dit huwelijk is voltrokken op basis van een vals document.

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: “*fraus omnia corrumpit*”. Betrokkene heeft bijgevolg de openbare orde geschonden (artikel 21 IPR).

Op basis van het voorgaande advies weigert de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw het afgesloten huwelijk te erkennen.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: “Het gegeven dat verzoeker samenwoont met zijn voorgehouden echtgenote doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan. zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM)). Er werd verder geen enkel document voorgelegd, die bij een vorige aanvraag nog niet ter beschikking was, waardoor afbreuk gedaan wordt aan bovenstaande vaststellingen.

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf van betrokkene toe te staan en dient het Al van betrokkene te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Geput uit de schending van artikel 40bis Vreemdelingenwet; artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel;

Aangezien de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat het Marokkaanse huwelijk van verzoeker en zijn Nederlandse echtgenote hier niet kan erkend worden aangezien verzoeker een frauduleuze volmacht zou hebben voorgelegd teneinde te kunnen huwen op het Marokkaanse consulaat in Nederland;

dat verzoeker ten zeerste bestrijdt dat hij voor het bekomen van de volmacht het Marokkaanse consulaat zou hebben misleid én aldus frauduleus zou gehandeld hebben;

dat verzoeker en zijn Nederlandse echtgenote in juli 2020 echter in de onmogelijkheid waren om af te reizen naar Marokko en dit omwille van de aldan geldende COVID-maatregelen in Marokko waardoor zij gewoonweg niet in de mogelijkheid waren om het land binnen te komen én dus geen andere keuze hadden dan te huwen via volmacht;

dat uit de Marokkaanse huwelijksakte (zie stuk 2) van verzoeker ook blijkt dat op 24.07.20 toestemming werd gegeven door de Marokkaanse familierechter om te huwen via volmacht;

dat overigens het Marokkaanse huwelijk van verzoeker en zijn Nederlandse echtgenote naar Nederlands recht wel werd erkend aangezien het werd vermeld in de basisregistratie van personen van de Nederlandse echtgenote van verzoeker, hetgeen uiteraard ook betekent dat de Nederlandse autoriteiten de volmachten van verzoeker en zijn echtgenote wel als geldig hebben aanzien (zie stuk 3);

dat de bestreden beslissing tenslotte ook ten onrechte stelt dat verzoeker alleen correct kon handelen door een huwelijksaangifte te doen voor de ambtenaar van burgerlijke stand in België; dat er geen enkele wettelijke verplichting terzake is én het fundamenteel en persoonlijk recht van verzoeker is om te huwen onder het rechtstelsel naar zijn keuze én in casu een huwelijk naar Marokkaanse recht de meest logische keuze betrof gegeven het feit dat verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft en zijn echtgenote niet alleen de Nederlandse doch ook de Marokkaanse nationaliteit heeft;

dat in ieder geval de thans bestreden beslissing hierdoor niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en dientengevolge van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 21.03.22 dan ook niet alleen artikel 40bis Vreemdelingenwet; artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981 schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

2.2. Verzoeker vroeg de gezinshereniging als echtgenoot van een Nederlandse vrouw overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Om de huwelijksband aan te tonen die het recht op gezinshereniging opent, legde hij een Marokkaanse huwelijksakte voor waaruit blijkt dat hij en mevrouw Z.F., beiden via volmacht, op 27 juli 2020 in Marokko in het huwelijk zijn getreden.

Aangezien een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur, moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

De artikelen 18 en 21 van het WIPR, waarnaar in deze bepaling wordt verwezen, luiden als volgt:

Artikel 18:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Artikel 21:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Artikel 47 van het WIPR stelt nog als volgt:

“§ 1. De vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken wordt.

§ 2. Dit recht bepaalt met name of en volgens welke nadere regels :

1° het huwelijk in die Staat vooraf moet worden aangegeven en afgekondigd;

2° de akte van huwelijk in die Staat moet worden vastgesteld en overgeschreven;

3° het voor een godsdienstige instantie gesloten huwelijk rechtsgevolgen heeft;

4° het huwelijk bij volmacht kan plaatsvinden.”

Het wordt niet betwist dat de verwerende partij, in het kader van het beoordelen van de voorliggende aanvraag voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ingevolge de voormelde bepalingen de erkenning van de voorgelegde buitenlandse authentieke akte kan weigeren. Het gegeven dat de Marokkaanse huwelijksakte wel zou zijn erkend door de Nederlandse overheden, doet aan de bevoegdheid van de verwerende partij geen afbreuk;

Inzake zijn bevoegdheid betreffende het onderzoek van het middel, benadrukt de Raad dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Tegen de weigering tot erkenning van de in het geding zijnde buitenlandse huwelijksakte staat, overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, een beroep open bij de rechtbank van eerste aanleg. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de bedoelde akte op zich. Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid moet beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of deze deugdelijk is gemotiveerd (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

Uit de lezing van de bestreden beslissing en de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven ervan kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht zoals opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet is aangetoond.

Verzoeker betwist dat hij voor het bekomen van de volmacht het Marokkaanse consulaat zou hebben misleid en aldus frauduleus zou hebben gehandeld. Hij betoogt dat hij en zijn Nederlandse echtgenote in juli 2020 in de onmogelijkheid waren om af te reizen naar Marokko omwille van de op dat moment geldende COVID-matregelen waardoor zij Marokko niet binnen konden komen en zij dus geen andere keuze hadden om te huwen via volmacht. Uit de Marokkaanse huwelijksakte blijkt dat de Marokkaanse familierechter toestemming heeft gegeven om te huwen via volmacht, zo stelt hij.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij, gelet op artikel 27 van het WIPR, de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte mag nagaan overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht. Volgens artikel 47 van het WIPR worden de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het huwelijk wordt voltrokken. Nu het door verzoeker ingeroepen huwelijk in Marokko is voltrokken, is de verwerende partij er correct vanuit gegaan dat voor de vraag of en volgens welke concrete regels het huwelijk bij volmacht kon worden afgesloten, moest worden gekeken naar het Marokkaanse recht. Verzoeker betwist de relevantie van het in dit verband door verweerder aangehaalde artikel 17 van het Marokkaanse Familiewetboek niet.

Waar het vervolgens de bedoeling is van verzoeker om aan te geven dat de verwerende partij onterecht heeft geoordeeld dat zijn huwelijk niet kan worden erkend in België, dient de Raad op te merken dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de verwerende partij beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikelen 21 en 27 van het WIPR, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Er dient daarenboven te worden herhaald dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging in de bestreden beslissing dat de buitenlandse huwelijksakte in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

In zoverre het middel er dus toe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is het gezien de hiervoor reeds aangehaalde bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, onontvankelijk (cf. RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

In de mate dat verzoeker stelt dat hij en zijn echtgenote door de COVID-maatregelen niet de mogelijkheid hadden om af te reizen naar Marokko, stelt de Raad vast dat dit element niet in de volmacht die werd voorgelegd is opgenomen, zodat verzoeker niet aantoonbaar dat de verwerende partij de voorgelegde stukken niet met de vereiste zorgvuldigheid zou hebben beoordeeld en hierover niet deugdelijk zou hebben gemotiveerd.

Nu de verwerende partij besloot dat het buitenlandse huwelijk niet kan worden erkend in België, waardoor de hoedanigheid van echtgenoot van een Nederlandse onderdane niet kan worden aangenomen, kon zij niet anders dan vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een recht op gezinshereniging overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De bevindingen in de bestreden beslissing over de niet-erkenning van de voorgelegde huwelijksakte blijven overeind tot zolang de daartoe bevoegde rechter daar anders over heeft beslist.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS